

се урна срещу тяхъ насамъ — и шумъ и врява.
Тозъ тласка се напредъ, тамъ онзи си проправя
въ навалищата пътъ, тамъ трети се провре
едвамъ, но сблъсканъ пакъ, огледва се, и спре
и се отново съ ядъ въ тълпата запровира —
каточели гора се блъска и припира,
когато вихъръ я забий и вършини
залюшка. И едвамъ, отпредъ и отстрани
притискани, си пътъ юнаците пробиха
тамъ въ черква. Винаги заглъхнала и тиха,
сега, натъпкана и тя съ мрака народъ,
бучи — и рядко кой си тамъ пробива ходъ.

Отъ край животъ, отъ край Христова свята вяра
днесъ вижда първи пътъ и черквицата стара
такова тържество полъ своя нисъкъ сводъ.
За първи пътъ сега е толкова народъ
набранъ — и, непобранъ, разтуря се по двора
и вънъ по улици. Нито на храмъ по сбора,
нито на празникъ другъ кога да е напрежъ,
не се е струпвало, тъй както днеска, гмежъ
народъ — на празника на празниците святи.
И Майка Божия, отънала въ позлати
и сърма, Майката Скърбяща, благъ приветъ
съ усмивка прашаше на тия що заветъ
Христовъ изпълняхъ — за други да сж жъртва,
които за животъ възкръсваха изъ мъртво
небитие, — борци, които любовта
на подвигъ вдъхнови за висшето въ света.
И свидния приветъ на Майката Скърбяща
народа чувствувашъ, молитви ней изпраша
и отъ свещеника възгласяни слова
повтаря шепотомъ, навеждайки глава
съ благоговение и поклонъ къмъ земята.

Не сварилъ о време единъ на служба свята
и ускорилъ вървежъ, се спущаше сега